

Snažna cerkev vselej priča o marljivem cerkovniku, pa tudi o skrbnem duhovnem pastirju. Jako mi je ugajalo v tukajšnji cerkvici, ker sem videl vse snažno, posebno še mašne strežnike dobro poučene in navajcne lepega vedenja, kar je — kakor izkušnja uči — težavna stvar. Sploh — bil sem vesel svojega duhovskega znanca, njegove marljivosti in priljudnosti, tembolj, ker sem nekdam uprav njemu kot novomašniku med prvimi govoril slavnostno besedo.

A še nekoga sem imel tukaj, kateremu je bil namenjen moj obisk, res dragega in čislane znanca, Notranjca z dušo in telesom, poleg tega učitelja in naposled — kar je seveda „v mojih očeh“ največja zasluga — neutrudnega sodelavca pri našem listu, ga. T. Saj ga poznajo naši čitatelji po mnogih povestih z Notranjskega, iz tako ljube mu Vipavske doline. Njegova domačija je pravcata podoba domačije učiteljske. Lična soba, prijazna oprava v njej, mala kuhinja, v kateri se suče pridna kuharica, skrbna gospodinja, vrla ženka in ljubezniva mati

ob jednom — toliko služeb v jedni osebi! — in kodrav pa priljuden dečko, veselje svojih starišev: to vam je lepa podoba učiteljevega življenja, kadar se mu smehlja mila sreča. Tako sliko sem videl tu pri svojem prijatelju.

Bolj vidna kakor ta lepa slika njegovega domačega življenja je slika njegovega javnega delovanja, v katerem se kaže spretnega pripovednika, natančnega opazovalca značajev, narodovega življenja in nad vse vnetega domoljuba. Zlasti pa je vzgledna njegova pridnost, zaradi katere se sveti njegovo ime daleč na okrog. Da bi ga mila sreča vodila še na širše polje, kjer bi več opazoval in si še bolj obogatil svojega duha, potem bi bili tudi njegovi proizvodi še bogatejši in raznovrstnejši.

Jako vesel vsega, kar sem tukaj videl, podal sem ljubemu znancu roko v slovo in vzel s seboj lep spomin častitega učiteljskega doma.

A čas je, da odrinemo naprej, ako hočemo biti opoldne v Vipavi. Zdravi torej, gostoljubni znanci, dokler se zopet ne vidimo!

Književnost.

Slovenska književnost.

Slovensko-angleška slovnica. Spisal Peter Jos. Jeram. Založila in tiskala tiskarna „Amerikanskega Slovenca“. 1895. Tower-Minn. U. S. Amerika. Ponatis ni dovoljen. 8°, str. 179. — Naša književnost se je prav izdatno pomnožila s to slovnico, ki bo lahko marsikomu odprla vrata do svetovnega angleškega jezika. O pomenu za naše sedanje in bodoče izseljence ne govorim; ta stran je namreč dovolj znana, četudi je žalostna. Že površno listanje v knjigi ti kaže, da je izgovarjanje pisanih angleških besedij težavna stvar, zakaj 14 strani se peča samo z njim. Angleško oblikoslovje je jako lahko, jednako tudi skladnja. Glavna stvar pri učenju je torej ta, da se učenec navadi besedij in izrazov. V ta namen podaje naša slovnica jako veliko vaj o različnih stvaréh našega življenja in delovanja.

Kolikor poznamo nemško-angleške slovnice, smemo naše slovenske biti Slovenci veseli. A toliko vendar nimamo v lasti angleščine, da bi mogli preiskovati napake v tej slovnici. Zatorej rajši gospodu pisatelju izrečemo zahvalo za prelepi književni dar iz Amerike in pa prošnjo, naj bi kmalu izdal tudi slovensko-angleški besednjak, o katerem pravi na str. 16: „Kadar se dvomi o izgovarjanju kake besede, pogledati je treba v: Slovensko-angleški besednjak, ki bo sledil slovnici, če jo Slovenci prijazno vsprejmo.“

L.

Ogled po bolgarski književnosti.

(Spisal Fr. Kovačič.)

III. Narodno bolgarsko pesništvo.

(Konec.)

Tudi v najnovejšem svojem delu: „Das Fürstenthum Bulgarien“ str. 107. je Jireček odločno zavrgel to zbirko, sklicujé se na to, da je sam dalje časa občeval s Pomaki in Mrvaki, katerim se pripisujejo te pesmi, tudi potoval je po onih krajih: pa živa duša ne vé za to nič. Sami Bolgari, ki dobro poznajo svojo domovino in narod, pravijo, da so to zbirko skrpalí ljudski učitelji krog Sereša in Melnika ter dobrodušnemu Venkoviću izročili kot pristno blago. Neki učitelj se je celo sam pohvalil, da je bil „ortak“ pri tem delu.

Pravotnost zbirke je branil Venkovič sam v zagrebških „Narodnih Novinah“ (št. 69—70), toda pri njem je preveč delovala domišljija in je svoji stvari več škodoval kakor koristil.

Opomniti je, da nasprotniki prav ne poznajo cele zbirke, ker se večji del hrani v rokopisu v knjižnici jugoslovanske akademije.

Učeni, ali prezgodaj umrli slavist na zagrebškem vseučilišču dr. Lavoslav Geitler, rojen Čeh, si je dal truda, da je proučil celo zbirko. In ta, sicer učeni in trezni mož, s popolnim prepričanjem zagovarja to zbirko kot pristno narodno blago.¹⁾ Misli je še pozneje stopiti pred svet s trdnimi znan-

¹⁾ Gl. „Vienac“ 1878, št. 8—11.